

A fám, meg én

Ahogy a mag szárba szökken, látom.
Erőtől duzzadón, kirobbanón.
Mint egy megvalósult, csodálatos álom
a természet adta színpadon.
Erős, nagy fa lesz belőle, árnyat adó,
gyümölcséért, villámmal dacoló.
Vajon olthatom-e abból szomjamat?
Látom-e, ahogy fölötte a vihar elhalad?
Én ültettem a magot, életem alkonyán.
Magamat láttam e sarjadó életben talán.
Egykor erős voltam én is, dacos, kemény.
Megmaradt belőle valami, a remény.
Amíg látom fává cseperedni sarjamat,
Nem sajnálom, irigylem magamat!
A kertemben állunk, hányódva az idők tengerén
hogyan meddig? Csak mi tudjuk. A fám, meg én.

A májusi eső

A föld, ez a ráncos
szikkadt, issza az esőt
telhetetlen, mint én
innám szavaid.
Mondj valamit!
De ne szitokszó legyen, azt már
kaptam eleget.
Harsányan zöldell nyomában
a levél, megújulni kész,
mint az én lelkem,
szüntelen.
Szökkenjen szárba a föld,
dúsuljon a rét, életet
teremjen a határ!
Csak hulljon a földre,
facsarja felhőit szárazra
a május,
mert aztán az utolsó cseppek nyomán
újra kisüt a nap, és a távolban felsejlik
szemed kékje,
a tiszta ég.

A nárciszok

Kislány voltam, mikor felfigyeltem
rájuk apám szőlőtőkéi alatt.
Sokáig gyönyörködve álltam,
nem találva rá a szavakat.
Mint tündérek a varázskertben,
incselkedtek a vén szőlővel,
karcsú alakjuk zöld köpenyben,
fejükön sárga fejfedővel:
fenséges volt, bizony csodaszép
álom, semmihez sem fogható.
Királylányok tündérhonban,
paripájuk szellőlő.
Vigyáztam őket minden reggel,
friss vízzel kínáltam esténként,
az utam immár hozzájuk vezetett
ha netán öröm, vagy bánat ért.
Anyák napja gyorsan közelgett,
feldúltam a házat, a szobám,
milyen ajándékkal lepjem meg
drága, szerető édesanyám?
Nem volt semmi elég szép és jó,
mindhiába kutakodtam én.
Nem született még meg az a szó,

nincs hozzá fogható költemény.
Mi nekem a legkedvesebb?
Mivel mondjam el, hogy szeretem?
Talán elég lesz, biztosan örül majd,
ha jó szorosán átölelem.
Mégis, túlcsondult szívem többet
kívánt, mint az ölelés.
Mindent akartam adni, mindent!
De a minden is túl kevés.
Lementem hát, virágaim már vártak,
ők tudták, bennük a beteljesülés.
Nyújtották magukat önként,
szinte magától lett kész a csokor.
Olyan boldog, még soha nem volt
édesanyám, mint akkor.

A négy évszak

A fekete csendből előtör harsányan a fehér,
úgy robban be hirtelen, mint tapló füstjéből a tűz.

Mámoros virágokat tűz hajába tavasztündér,
mosolya meggyötört lelkemből minden gondot elűz.
Még ott van szívemben a karácsony, s a letűnt idők,
a hideg szél megdermeszt, de már nem hatol a csontig.

Tágabban lüktetnek ám az erek, mint tegnapelőtt.

Az élet megújulni kész, csak a rajtra várt eddig.

Dévaj nő képében jó a nyár, dús haja megigéz.

patakok csobognak, virul az élet amerre jár.

Szerelemre csábít pillantása, amerre csak néz
a rózsaszirmot bont, méhkasban sem fér el több
nektár.

Gyümölcs roskad a fákon, ha rájuk nedves csókot ad,

duzzad a kalász, szellőtől hajladozik az élet,

illatos széna gyógyító üdvözlését adja át

vidámságot lop szívedbe, még csak nem is kell kérned!

Bronzra és aranyra festi haját az őszi démonja,
mint érett nő, még egyszer szétnéz a szerelmes tájon.

Köpenye zöldjét élénk tarka színekkel kibontja,
s lám hagyja, hogy a gyönyör utószor fájón átjárjon.

Halni készül a táj, ünnepi díszekbe öltözik,
mint ki megcsömörlött a szerelemtől, seregestül
útjára indul a madár, új vidékre költözik.

Csak a hitetlen ember lelke marad védtelenül.

Nagy szárnyal suhan a tél a tájon, szeme mindent lát.

Pupillája elmúlt időket, szép napokat kutat.

S míg pihen a táj, hótakaró fedti az utat, fát.

A zord tél madara minden rejtett szívre rámutat.

Szeretetszikrát szemében vissz megfáradt lelkekbe,
reményt csepegtet a hidegtől kővé dermedt szívbe.

Megszületett a megváltó, viszi a hírt repesve,
tovarepül tél madara ,tavasz jó csicseregve.

A vén pinceajtó

Dörömböl a csend. A zárt ajtó két szárnya
már nem bírja soká.

Pattog a festék a korhadó deszkán, keresztpánt
parancsol, megállj!

Nyílna már. Kinyitná a némán zajongó képzelet
hangtalan kulcsa tán,
de még nem lehet. Szorítja a pánt. Vörösre festett
vérszínű kapoccsal.

Belülről apró réseken szökik a dohos lehelet,
a kövekre életet csal.

Zöld borostyán kúszik a málló falon, araszol hittel
tán roppan az edzett kar,

De nem. Holnapra átfonja örökzöld levelével az ajtót,
s a kövekből könnyeket facsar.

A retesz nyílik. Kitarja a képzelet. Szüretre készül a
pince

jó idő lévén a termés pazar:

Sürög a gazda, vele háza népe, a rokonság, pogácsát
kínál

színesfejkendős asszonyság.

Must buggyan a szorító prés nyomán a tálba,
gyöngyözik

a vörös nedű, nem ért be hiába.

Vékonydongájú cigány jön, előkerül a hegedű. táncra
perdül
erre még az is, ki sánta!
Nem gondol most búval, nem gondol most bajjal: -
Húzzad!
Vagy varjú lesz vacsorára!
Az emlék fájó, de régen nem látta! Sóhajt az ajtó,
nyikorog vén,
kékre festett fája.
Mióta van zárva, nem emlékszik arra, csak a vérszínű,
hosszú,
öt ölelő karra.
Rápillant tünődőn. Lassan mosolyra húzódik az agg
ajtó minden
egyed ránca:
Képzeletem szabad madár, bár korhadó vén fa
emlékeiből szárnyal
A lelke nincs zárva!

Álmomban

Álmomban nyár voltam,
Tűzgömbön táncoltam,
Szikrát szórt két talpam,

Búza ért alattam.

Naphosszat arattam,
Csillaggal mulattam.

Szellőre ráleltem

Hűsítsen, kérleltem!

Álmomban nyár voltam,

Csónakot ringattam.

Madárral üzentem,

Erdővel suttogtam.

Nyár voltam álmomban,

Illattól bűdultan

Rózsákkal labdáztam

Hetedhét határban.

Záporban megáztam,

Zöld fűben sétáltam,

Hús patak vizével

Szomjamat oltottam.

Felnéztem, kit láttam?

Téged egy kis házban!

Álmomban nyár voltam,

Azt hittem játszottam,

De abban az álomban

Otthonra találtam.

Csak egy szürke kavics

Nézem őket tágra nyílt szemmel, vádlón.
Mozdulatlan állnak, rendíthetetlenül
ezernyi formájukkal, színesen, bájolón,
s én irigylem őket mélyen, legbelül.
Hogy tündöklük az a sárga! A pirosnál
nem volt szebb soha talán! Akár csak
egy ifjú szerelmes lány a nászéjszakán.
A türkiz színében az ég kékje tündököl,
mikor a nap lenyugodni készül nyári esteken.
Mossa, szerető csobogással veszi őket körül
a hús csermely, őszinte szándékkal, meztelen.
Ebben a színes világban hol vagyok én?
Nem találok, hiába keresem a helyem.
Szinte fáj, annyira mereszttem a szemem.
Már feladnám, nincs remény. Mit is gondoltam?
Mikor egy szürke kis kavicson megcsillant a fény.
Belesimulva a csermely medrébe, szerényen
a sok színes gyönyörű kavics között, szürkén,
de határozottan ott voltam én!
Éjjel, mikor hazafelé mentem

Hogy is kezdjem? Mert kapkodni nem lehet,
ha kósza gondolatom megoszthatom veled.
 Belátom én, szinte reménytelen
 meglátni mindazt, mi végtelen.
A fák között a görbét, ki erős gyökereken
 ég felé kapaszkodik a köveken,
látva száz testvérét, napba néz merészen.
Réten a fűszálat figyelni, mi meghajolt mélyen,
 hogyan áll fel bátran, mindenre készen .
Megosztanám meg én, s te értenéd, mit érzek
tavasszal, ha virágkelyhen duruzsolnak méhek.
Óh, hogy vigyáznám, óvnám mind e szépet!
 Tenyerembe venném, odaadnám néked.
 Óvatosan fognád, éldegélnénk szépen,
 Kezedben a világgal, békességben.
Neked adnám a vércsét, a napos csibéket,
 még a gilisztát is, hogy jobban elérjed!
 Értük van minden, és én csak teérted.
 Elmerengtem, a hold vigyázta léptem!
Nem kell néked adjam, nálad van már régen,
 hisz látom a világot, a szemed tükrében!
 Tudod te már rég, nem kell fejtegetnem,
 a világ bennünk van, többé nem felejtem!
Boldog voltam éjjel, hisz hazafelé mentem.

Esőben

Csak teszem a dolgom, így estefelé
Nem működnek már úgy az érzékeim,
A szoba más. Valami most nem olyan,
Valami itt nem stimmel.
Kedvenc karosszékem hívogatón néz,
Mi tart vissza attól, hogy beleüljek?
Nem találok a helyem. Az üresség,
Mint a templom harangja, ha nyelv nélkül
Szólít imára, némán,
Fájón lengi körül otthonom falát.
Az esőcseppek sürgetően kopognak,
Csorog az eresz, ritmusuk különös,
Lágy szólamba megy át.
Én hallom az ég esőt síró dalát.
Érteni vélem hangját az eresznek,
Könnyeim velük éneklük dallamát,
Elmondják neked, mennyire szeretlek!

Hová száműztelek?

Hová száműztelek
Ha rügyeznek a fák,
S az élettől kirobbanó leveleket
Számolatlanul csókolja az ágakra
A kikelet?
Hová száműztelek
Ha a virágos rét
Színes szirmaival kelletti magát
Szégyentelenül, illatfelhővel csábítva
A méheket?
Hová száműztelek
Mikor az élet megújul,
A vándormadár felleli fészket megint,
S párját hangos dalával hívja nászra
Szerelmesen?
Hová száműztelek
Hogy ne érezzem
Ezt a kint, hiszen nem vagy velem,
Csak a hiányod fáj a lelkemben
És, hogy tavasz van megint.

Levél a patakban

Öt ujjú levéllány született a gesztenyefán,
vadregényes erdő szélén, kis patak partján.

Tépázta szél, aszalta nap, mit bánta ő,
ifjú volt, harsány, nem fogott rajta idő.

Ő volt a legszebb! Nyújtózott az égre fel,
egyszer eléri még! Nem sok idő kell!

Onnan fentről vágyakozva nézett le a patakba.

S a patak, ki csendben folydogált medrében
a sudár fa alatt, szerelmes szívébe fogadta.

Halkan csobogott, míg ő susogott a szélben,
így beszélgettek, nappal és éjben.

az égbolt felette, hűs csermely alatta.

Nem volt boldog mégsem. Miért? Ki tudja?

Mi az, ami hiányzott? A kis patak nyugtatta:

Nézz vizembe! Olyan tiszta, mint egy tükör!

Képmásod szememben tündéreként tündököl!

Látod magad benne? Tökéletes vagy!

De a levélnek elérhetetlen volt a patak.

Az így szólt: Ne vágyj többre, annál, mi adatott!

Légy türelmes, hisz szerelmünk csodálatos!

Mit ér, ha simogatásod sosem érezhetem?

Türelmemre intesz? Amit kérsz, lehetetlen!

A patak kérte a szelet, korbácsolja fel vizét,

hátha akkor megérintheti szerelmét.